

TÁVIRAT ROSTÁS RUPINAK

Apám fáradt arccal, karikás szemmel áll az ablak előtt. Halkan beszél, szeme arcomat kutatja, szavait mintha szél fűjné felém. Valahol vonat sikolt. Figyelni kezdek.

– Ennek véget kell vetni. Hányadik átkínlódott éjszakád ez?... Negyvenedik?... Huszadik?... És semmi, semmi... Tönkreteszted magad. Hagyd abba!

Az apám hangja átforrósodik, aprókat rebben a keze.

– Aggódok érted – mondja halkan. – Meg kell keresned... Meg kell keresned magad... Közhely ez is, persze.

Megszólalok. Halkan, inkább magamnak mondom:

– Az van, apa, hogy nem tudok írni. Lehet, soha nem is tudtam. Valószínű, soha nem is fogok tudni.

– Utazz el – mondja apám, és mosolyogni próbál. – Jó? – Összesepri az üres papírlapokat, maga elé tartja, mint egy hófehér legyezőt.

A vonat döccenve rohan át a váltókon. A szél szén és ázott széna illatát vágja be az ablakon. Kimegyek a folyosóra, a hátizsákomat magam mellé teszem az ablak alá. Magas, borostás állú, középkorú férfi áll meg mellettem.

– Hány kilométer az út az erőműig?

– Kilenc.

– Autóbusz?

– Van. Kettő. Aki felfér rá, annak jó. Vagyunk a kettőre kétszázán. Aki nem fér fel, megy gyalog... Ha igaz, elsejétől betesznek még egyet... A hátizsák a magáé?

– Igen.

– Azzal nehéz lesz.

A vonat kifut az erdős völgyből, aztán hirtelen fékez. A férfi mellőlem elsőik között ugrik le a fekete salakra a sínek mellé, int nekem, aztán futásnak ered. Lekászalódom én is, a hátizsák a kezemben, körülnézek: a két busz a rozoga állomásépület mellett áll, a sáros út szélére húzva. Amikor negyven méterre lehetek tőlük, az egyik elindul. Rohanni kezdek – késő –, már a második ajtajában is lógnak az emberek. – Megtelt – kiáltja a sárga kendős kasszásnő vékony hangon. Hátizsákkal a kezemben topogok a busz mellett, aztán a sofőr gázt ad, és a busz két ajtajában a két embergerezddel lassan elindul. Mellettem egy hórihorgas, lobogó hajú fiatal férfi káromkodik, aztán rám nevet. Elindul előttem, felveszem a hátizsákomat, aztán megyek a tócsák között előre.

Másfél óra múlva kinyílik előttem a völgy. A hegy markában húzódik a telep, ameddig a szemem ellát. Festetlen téglaház előtt egyensapkás portás igazít útba. Negyven méterre az úttól hosszú, földszintes, sokablakos épület. HÁLÓ – hirdeti egy tábla az egyik ajtó felett, majd tovább: IRODÁK. Apró előszobába lépek. Balra egy nyitott ajtón írógépkopogás hallatszik. Belépek: őszülő hajú, nyugodt arcú asszony gépel.

– Jó napot. A felvétel hol van? – kérdem.

– Szemben – mondja az asszony, és tekintete felfut az arcomra.

Átlépek az előszobán, kopogok.

– Igen.

Belépek; a szűk helyiséget egyetlen asztal foglalja el. Az asztal mögött kopaszodó, tokás, piros arcú férfi ül. Feje felett kicsit balra Gauguin Tahiti nőkje meg egy virágcsendélet. A férfi kék nyakkendőt visel és zöld inget. Kezet fogunk.

– Végzettség?

- Érettségi.
- Sajnos, minden irodai posztunk...
- Nem arra jöttem – vágok a szavába.

Oldalra hajtja a fejét, rám néz, ciccent, aztán nyomtatványt tesz elém. Egy perc alatt kitöltöm, visszaadom. Átolvassa.

- Orvosi bizonyítvány? – kérdi.
- Nincs. Nem tudtam, hogy kell.
- Tébécé, szifilisz, ilyesmi?...
- Tudtommal semmi – mondom. Erre elneveti magát.

– Lehet azt tudni? – tréfál tovább. – Ebben a mai világban... Az építőtelepekre száll a nők alja... Úgy gyűl ilyen helyre a kurva, hogy öröm nézni... Már annak, aki szereti. Merthogy itt sok a férfi, meg elég sok a legényember, meg keresnek is bőven... Mi kell egyéb? Engem csak az dühít, elvtárs, hogy van olyan, aki két-három itt eltöltött fizetésnap után még férjhez is megy, aztán ha valaki megszólítja a régi ismerősei közül, még ő hívja a milicistát... Én nem engedném be őket.

– Jó, jó – mondom –, de kinek van az az arcára írva?

– Ez igaz... Látom, értjük egymást – mondja, és szélesen mosolyog. – Be tudom tenni a cementszekhez, ötven kiló egy zsák, ötven métert kell vinni... Bírni fogja?

– Igen – vágom rá habozás nélkül.

– Egyszer menjen ide a szomszédba a hálóba, aztán kezdheti is... Ha valami probléma volna, bármi, szívesen látom... Megegyeztünk?

– Igen – mondom, és kilépek az ajtón.

A sárba rakott téglákon szökdelek át a hálóig. Hét ágy sorakozik szabályos rendben a fal előtt, középen asztal, három szék, az asztalon hervadt virág egy vízespohárban. Jobbról a második ágyon sovány, őszülő hajú férfi fekszik, sáros csizmája alatt sportújság.

– Jó napot – mondom halkán. – Hol van itt üres ágy, tessék mondani?

– Az ablak alatt.

– Köszönöm.

A hátizsákomat beteszem az ágy alá. A sovány felemeli a kék pokrócra a fejét, úgy figyel.

– Új tag? – kérdi.

– Igen.

– Hol?

– Cementesek.

– Kell egy kis pénz?

– Nemcsak az.

– Nekem meg fáj a gyomrom – mondja rövid szünet után. – Fekély. Ősszel mindig disznólkodik. Az orvos azt mondja, operáltassam meg magam. Egy frászt. Mi?... Jobbra a raktár. Háromszáz méter.

– Köszönöm.

Kimegyek a ház elé. Az építőtelep betölti az egész völgyet, a távolban a hegyre futó szerpentin akkorának látszanak a teherautók, mint egy gyufáskatulya. Emelődaruk rekedt csengetése szaggatja a csendet. Hamar megtalálom a raktárt. A teherautók mögötte állnak a töltésen, a raktárig nem lehet lemenni a sár miatt. A legelső teherautó mellett szemüveges, kötött sapkás férfi áll, kezében kék füzetel. Átadom neki a papíromat.

– Jó – mondja sietve. – Kezdheti.

Belépek a raktárba, a tetőig felrakva állnak a cementeszsákok. Két férfi jön velem szembe, hátukon egy-egy zsák.

– Tizennyolc – mondja az elől jövő, szőke, izmos, szeplős fiatalember.

– Tizenkilenc – mondja a társa, korosabb falusi.

– Tizennyolc. Le vagy tojva – mondja a szőke, azzal kimennek.

Felkapok egy zsákot, vér fut a fejembe, aztán

felegyenesedek, és megyek a másik kettő után. Felrakjuk a zsákokat a teherautóra.

– Egy – mondja nekem a kötött sapkás, és beírja a füzetbe.

– Hát én, apó? – kérdi a szőke.

– Ti tizennyolc.

Visszamegyünk. Amikor lehajolok az újabb zsákért, a szőke kezét nyújt.

– Józsi – mondja, és megszorítja a kezemet.

– Tódor – ad kezét a társa. – Nincs egy szivara?

– Nem dohányzom.

– Baj – mondja, aztán elmosolyodik. – Gyérünk, mert felkopik az állunk.

A tizedik túr után csorog rólam a víz, kapkodva gyúrom magamba a levegőt. Józsi rám néz.

– Pihenő – mondja.

Leheveredünk a zsákokra, Józsi rám néz, megkínálja Tódort egy cigarettával, aztán megszólal.

– Te ki vagy? Persze távirati stílusban kérném eléadni!

– Érettségiztem stop, elvégeztem egy főiskolát, írok, vagy inkább írtam egy-két dolgot, ennek most vége stop, kiszáradt az agyam, a szívem stop, idejöttem, hogy lássam, tulajdonképpen hány óra stop, hogy arcokat lássak, megkapjam bennük magamat stop, furcsa, hogy ezt így elmondom nektek stop. Te?

Józsi hallgat, szeme a raktár tetejét kutatja, aztán halkán, inkább maga elé beszélve megszólal:

– Testnevelési főiskolás meg válogatott voltam, amíg ki nem rúgtak. Kenus. Kenu egyes, tízezer méter, pontosabban. Kirúgtak egy évre, volt egy nőm, vaksüket szerelmesek voltunk egymásba, órákat ült az edzéseimen a víz partján, aztán egyszer csak elém állt, hogy ő bizony lefeküdt az egyik aszisztensünkkel, merthogy ő végez, és szeretne a fővárosban maradni, a szuka. Én meg csak álltam,

egy parkban voltunk, aztán azt mondtam, hogy most gyorsan menjen, mert én még nem ütöttem meg nőt, erre elment, néhány lépés után futni kezdett, és futott a villamosmegállóig. Na aztán én be mentem egy kocsmába, pechemre sok pénzem volt, azelőtt két nappal kaptuk ki a kalóriapénzt, szóval a bentlakásba már egy sofőr vitt fel. Épp egyszerre érkeztünk a rektorral, aki ellenőrizni jött a bentlakást egy asszisztenssel, az én jótevőmmel, az én sógorkámmal, vagy minek nevezzem. Azt mondja a rektor: jó estét. Mondom: magának igen, annak a pófának maga mellett nem. Hogyhogy? Sehogy, mondtam az asszisztensnek, menj ki innen, mert neked ugrom. Hogyhogy, kérdezte, aztán kihátrált. Aztán hánytam, aztán összeestem, aztán pedig kitétek egy évre... Ősztől, jövő ősztől újra főiskolás leszek. És újra válogatott. Te jössz, Tódor!

– Nem... Én nem ...

– Kérlek... Akkor én. Szóval: ugyanaz a tészta. Tódor barátom kollektivista volt, ezelőtt kilenc hónappal egy szép júliusi este a saját feleségét, aki neki két egészséges fiúgyermeket szült vala, szóval a saját feleségét vízszintes helyzetben találta a harangozóval a saját tornácán.

– Klerikális reakció – mondom én.

– Akció! – mondja Józsi nevetve. – Azóta mi vagyunk a legjobb barátok. Tényleg jól kijövök vele, büszke is vagyok rá, ő legalább kiosztott egy-egy pófont kinek-kinek, ahogy illik.

– Ki én – mondja Tódor, és feláll. – Menjünk.

Úgy megyünk ki, hogy Tódor megy elől, én középen, Józsi pedig hátul.

Délután háromig dolgozunk, akkor megy el az utolsó teherautó. Megebédelünk a munkáskantinban, utána megiszunk két-két üveg sört. Nevetni sincs erőm,

a többi asztaltól kíváncsi arcok figyelnek. Józsi vidám, Tódor hatalmasakat nevet a viccein. A szemem ég, a két kezem szakad le.

– Én megyek lefeküdni.

Józsi is feláll, kikísér a kantinejtőig, megveregeti a vállam, aztán eljövök. A hálóban ruhástól dőlök az ágyra. A cipőmet már szinte álmomban rúgom le.

Amikor felébredek, negyed tíz. Csupasz villanykörte ég a fejem felett. A sarokban egy ágyon három férfi kártyázik, az egyiket ismerem délelőtről. Józsi ruhástól alszik mellettem, nyitott szájjal halkán horkol. Felülök. A hátizsákomból néhány fehér papírlapot veszek ki, az asztalhoz ülök, feltámasztom a fejem, és nézek magam elé.

A papírokat szabályos rendben rakom egymás mellé, lecsavarom a tollam tetejét, a legfelső lapra középre felírom: egy.

– Mia, fiú, hosszú volt a nap? – rázza a vállamat Tódor.

Felriadok: most jövök rá, hogy elaludtam az asztalnál. Tódor gyengéden talpra állít, vezet az ágyig. Kigombolom az ingemet. Tekintetem visszafut az asztalig. Ahogy aludtam, a legfelső lapra fura kis foltban folyt ki a számból a nyál.

Hasra fekszem, behunyam a szemem. Valahonnan zene hallatszik, majd a tévémmondó ismerős hangja. Női kacagást is hallok még elalvásig meg halk férfi-beszédet.

Esik az eső azon a reggelen, amikor Tódor és Józsi az állomásig kísér.

Előzőleg a hálóban dulakodtunk, Tódornak két csomag BT-t próbáltam a párnája alá csempészni, alig akarta elfogadni, küldtem őket munkába, ne pattogj, öcsém, mondta Józsi, aztán kiviharzott a hátizsákkal az ajtón.

A telepen kívül elszótlanodunk, Tódor a vállamat átfogva vezet, mint az első este.

Jó húsz perce jövünk, amikor Józsi megszólal:

– Aztán megesz a fene, ha jövőben a nemzetközi bajnokságra nem jössz le.

– Lemegek.

– Tódor úrfit is már meghívtam, aztán elviszem a nőkhöz.

– Úlj már le, na – mondja Tódor. – Nekem írjál. Egyelőre ide... Aztán meglátjuk... Tavasztól meglátjuk, lehet, visszamegyek. Hazafele. Egye meg a fene, ott a két gyermek, na.

Csepereg az eső. Józsi felhajtja a gallérját, füttyö-részik; ó sole mio – énekliz aztán.

Már az állomáson vagyunk, amikor felém fordul, leteszi a zsákomat a fal mellé, aztán egyenesen az arcomba mondja.

– Nem is beszélgettünk az este. Öcsém, hiába voltál nálunk?

– Kerestem pár száz lejt.

– Ne hülyéskedj, na... Az a másik dolog... Magaddal, az írással. Van... Van valami?

– Nincs – mondom. – De nem is fontos. Ab-bahagyom – bukik ki a szó a számon.

– Nincs benned küzdőképesség akkor. Puha vagy, fiam.

– S ha töktehetségtelen vagyok?

– Az más.

Hallgatunk. A vonat messze, de valami hang már hallatszik.

– De ha nem? – kérdi Józsi, és felcsillan a szeme. – Hüha!... Nincs még jegyed! Hova ké-rjem?

– Hova? – kérdezem vissza.

– Van még időd?

– Tíz nap.

– Kitűnő.

Berohan az épületbe, Tódor cigarettára gyújt, aztán visszafut Józsi. Hadarva mondja:

– Itt leszállsz – s egy jegyet nyom a kezembe.
– Tizenhét kilométerre van egy menedékház. Keresd Tamás bácsit, és hivatkozz rám. Ne félj, öcsém, meggyógyítlak én, ott már impotensek is vittek véghez csodákat...

– Hülyéskedsz.

– Dehogyan... Öcsi, jegyezd meg, hogy a hegy kérdezi ki a legjobban az embert. Ezt az okosat nem én mondtam először, persze.

A vonat beszuszog az állomásra. Ledobom a hátizsákot a salakra, két kézzel ölelem Tódort, aztán Józsit. Felugrom, Tódor úgy néz, mintha a fia volnék. A vonat indul, ők intenek, aztán egy kanyar kirántja őket a látómezőből.

Néhányan lézengünk a vagonban. Felteszem a hátizsákomat a csomagtartóba, kimegyek a folyosóra. Két ablak között támaszkodom a ringó falnak. Figyelem a tájat, aztán magam. A kezem lebarapult és megerősödött. A szívem nyugodtabban ver.

Kidugom a fejem az ablakon. Hószagot hoz a szél.

Nehéz beszédű, görbe lábú, szép arcú öreg Tamás bácsi. Nem nyit ki külön szobát, vele alszom a konyhában, hogy ne fogyjon a fa. Lecipeljük az egyik egyszemélyes faágyat. Úgy tesszük a vas-kályha elé, hogy a meleg majd a lábamat érje. Ezt mind én gondolom így, ő alig mond egy-egy szót.

Most a kályha előtt térdel, és a tüzet rakja éjszakára. Szél kocogtatja a beakasztott ablaktáblákat.

– Nem tetszik inni egy kortyot? – próbálom megtörni a jeget.

– De – mondja az öreg, és felegyenesedik, aztán két vizespoharat tesz elém.

Kiveszem a konyakosüveget, töltök.

– No, egészségére, Tamás bácsi.

Iszunk. A szél kint elcsendesedik. Jó óra múlva, mikor már alig van az üvegben valami, az öreg azt mondja:

– Hát azt tudja-e, hogy „Elmenyek, elmenyek, hosszú útra menyek”?

– Tudom.

– Hát akkor rajta.

Rázendíték. Együtt énekelünk, aztán vidámabbat kezdünk. „Erdő, erdő, erdő...”

Az öreg pattintgat az ujjával.

– Csak az egyedüliség ne volna – mondja aztán.
– Jó annak, aki sok ember közé van el. Jó annak.

– Én onnan jövök – mondom vidáman.

Kiisszuk a maradékot. Aztán felállok, hangosan mondom:

– Tamás bácsi, mondjon, mutasson egy olyan helyet ezen a hatalmas hegyen, ahol nem járt ember, ahova én lépek majd elsőnek... Érti?

– Holnap. Holnap elviszem.

Kimegyünk a ház elé a sötétbe. Elvégezzük a dolgunkat, aztán visszajövünk. Levetkőzöm és lefekszem. Az öreg még igazít a tűzön, és kifújja a lámpát. Hamar elalszom a fenyőszagú, meleg csendben.

Reggel ragyogó tiszta az ég. Amikor az öreg felkölt, a borókatea már az asztalon. Hamar felöltözöm. Reggeli után az öreg kivisz a ház elé a tisztásra. Hatalmas, fura alakú kövek tarkítják a tisztást. Az öreg megszólal:

– Hát felmegy a gerincen a három völgy találkozásáig, ott jobbra tér egy ösvényen a málnásig. Azon túl ne menjen messze, mert ott még nem járt senki se.

– Köszönöm – mondom.

Befutok a házba, és néhány papírlapot gyúrok az ingem alá. Az öreg a kezembe ad egy rövid nyelvű baltát is.

– Ne üljön soká – mondja, aztán a tekintete kísér, ameddig el nem tűnök a fenyves szélén.

Kimelegszem, mire a málnásig érek. Szinte szabályos kör alakú tisztás, középen málnabokrok. Körös-körül a fenyves, a földön ördögborda meg valami apró lila virág. Egyenesen átvágok a tisztáson, a szélén szinte futva vetem be magam a fák közé. Nagyokat szippantok a gyantaszagú levegőből. Aztán bukfencezek egyet, fekve maradok, arcomat a földre fektetem. Előttem a fűben széles kő. Kiveszek egy papírlapot, és ráteszem. Felkönyökölk, felnézek a ferdén bevágó sugarakra, aztán a karomra fektetem a fejem. Csak azt hallom, ahogy a szívem ver. Előveszem a tollam, a szívem meggyorsul, mélyeket lélegzem. Akkor hasít fülembe a zene.

Felugrom, a hang irányába futok. A talpam alatt valami csikordul: konzervesdoboz. Üres konzervesdoboz. Szinte felkiáltok: tőlem harminc méterre, egy kockás pokrócon öten-hatan ülnek. Előttük kibontott konzervek és egy-egy üveg sör. A pokróc közepén táskarádió bömböl.

Megfordulok. Felkapom a konzervesdobozt. Rohanni kezdek visszafelé. Elkékült szájjal esem be az ajtón. A konzervesdobozt leteszem az öreg elé.

– Nincs – mondom. – Nincs olyan hely.

– Még volt – mondja az öreg.

– Nincs.

Leülök, kifújom magam.

– Mire kellett vóna? – kérdi az öreg.

– Keresek valakit, valamit, Tamás bácsi, amittől tudnék, amittől újra tudnék legalább egy-egy sort írni.

– Írni? Verset?

– Nem.

– Valami olyasmit?
– Olyasmit.
– Aki tud, az úgyis tud, aki nem tud, az úgyse tud. Kár azért olyan messze elmenni.
Kopognak az öreg szavai, mintha valaki köveket ejtene egy vasdarabra.
– Egyedül akartam lenni, Tamás bácsi. Azt hittem, az segít. Hogy letisztul, kiderül bennem minden...
– Akkor vissza is lehet menni. Nem jó itt az egyedüliségben...Nem jó kijönni az emberek közül. Vissza kell menni. Meglátja majd, ott jobb.
– Hol?
– Hol? Hát ott... Egy faluban. Vagy valahol.
Az öreg előttem áll. Felállok én is.
– Megpróbálom, Tamás bácsi – mondom, és nyúlok a hátizsák után.
Már kint vagyok a ház előtt, amikor az öreg utánam kiált:
– Máskor is várom! De nem egyedül!
Még mond valamit, de azt már csak halkán, maga elé, a köveknek.

A gazdaság udvarán asszonyok osztályozzák a vetőmagot. A hátizsákomat a magas tornácon hagyom, úgy indulok hátra a kocsiszínhez. Anti meglát, elrikantja magát, megölel, aztán hurcol az iroda felé. Bevisz, leültet, aztán megszólal:

– Na, öregfiú, mi szél hozott erre, mi?
– Tudod... – mondom.
– Dehogyan tudom – mondja, és nevet –, te, azt se tudom, hol áll a fejem, annyit dolgozom, hogy szakadok meg, de ha kétszer annyit dolgoznék, akkor is kevés volna... Te, hogy itt mi munka van, megáll az eszed, ilyenkor, hát képzeld el, állandóan alszom el a tévé előtt, a múltkor egy futballmeccs köz-

ben aludtam el, ezt még mondani is szégyellem, szóval dolgozunk jó sokat. Hát te?

– Hát én...

– Te, képzeld el, kiírtak a megyei újságba, kijöttek valami újságírók, tudod, abból az éhes fajtából, nahát, én aztán megadtam nekik, lekászálódtak vagy nyolcan egy dubából, mondom nekik, hogy ha már ilyen szép számban jöttek, hát kapát, ásót hoztak-e, merthogy kampány van... Na, ezt aztán nem bocsátják meg nekem, állandóan bennem laknak, de ki nem dugná a csőrét egyik se. Jó, mi? Hát te?

– Eljöttem egy kicsit hazulról, kikészültem, de most már jobb. Feleséged, kisfiad?

– Köszí, jól vannak...Mit mondtál, mikor mész haza?

– Hát... Nem tudom. A napokban...

– Istenem, ha én hazaugorhatnék, de hát ki tudja, mikor tudok időt szakítani, pedig hogy kíváncsodom...

– Nagyon vágysz haza?

– Nagyon – mondja, és először lesz komoly az arca.

A szemüvegében meglátom magamat kicsiben. Felállok. Kimegyek a tornácra, Anti utánam jön. Felveszem a hátizsákom, aztán kérdem:

– Mit üzensz?

– Hova?

– Haza – mondom, és mintha nem is én szólnék.

A negyedik autó fel is vesz. Ősz hajú, leburnult, nap-szemüveges férfi a sofőr. Beugrom mellé, a hátizsákomat a lábamhoz teszem.

Oldalt az út mellett a földeken dolgoznak. Még messzebb, bent könnyű köd fedi a dombokat. Szürkül. A kerekek surrognak a kanyarokban. A forgalom meggyérül az úton. Valami zene zeng bennem. Aztán

elálmosodom. Megtámasztom a fejem, és aludni próbálok.

Arra ébredek, hogy állunk. A sofőr kinyitja az ajtót, cigarettázik. Előttünk néhány méterre kopott, szürke terepjáró áll. Most kicsi gyerek ugrik ki belőle, és fut az ároknak, dolgát végezni. Tarka ruhás öregasszony lép a földre, int, aztán lelép még egy, majd még kettő, ezek fiatalabbak. Most két kicsi leányka szökik le nagy fürgén. Az asszonyok az út bal oldalára mennek, szintén a bokros árokpartra. A gyerek jobbról elősomfordál, indulna balra, de az egyik öregasszony követ vet elé, elkergeti. Kinyitom az ajtót, lelépek a földre. Az asszonyok visszajönnek az útra, nézelődnek, jön-e a vonat. Most három fiatalember száll le. Tanakodnak, aztán kettő felém indul.

– Úrfi, tud jól olvasni?

– Tudok – mondom.

– Olvassa el nekünk ezt – mondja az egyik, és egy táviratot tesz a kezembe.

Hangosan olvasok, az asszonyok is körénk állnak. „Rostás Rupi Rupi. Nagyvárad. Virág utca. Apa meghalt. Gyertek hamar. Öcséd. Siméd.”

– Na – mondja a magasabbik. – Ennyi?

– Ennyi – mondom. – Nem elég?

– Nem... Mert teccik tudni, mi a Virág utcában két család is vagyunk Rostás Rupiak, mind a ketten Simédről, onnan Simédről jöttünk, s mostan aztán nem tudjuk, kinek az apja halt meg... Aztán azért jövünk ilyen sokan... Mert itt mind a két Rupi család... Azt nem írja?

– Nem.

– Na látod – mondja a társának. – Mehetünk mind... Mert azt nem írja, az majd ottan lesz meglátva. Hogy kié az öreg.

– Öregek, öregek voltak... Aztán így egy kicsit sokan ülünk, de lesz, ki vigasztaljon – mondja a fi-

atalabbik. – Sokan vagyunk, kisebb a bánat. Nem?
– kérdi, és elővillan a fogsora, ahogy mosolyog.

A vonat átrohan a sorompók között. A gyerekek rikoltanak neki.

– Öregek voltak – mondja még egyszer, aztán köszön, és visszaszáll.

Visszaszállnak mind, utoljára a kisfiú. Most hallom csak, hogy hegedű is cincog a ponyva alatt. Szél poroz végig az úton. A terepjáró elindul, én visszaszálllok, a sofőr kipöccinti a csikket. A parázs szép ívben repül az útra.

Hirtelen meglódul a szívem, kinézek a nyugodt esti égre, tiszta és nyugodt minden, a levegőben esőszag úszik, nem is érzem a fáradtságot, a por ízét a számon, csak valami derű fűti át a hangom, amikor megszólalok:

– Kérem, nem tetszik adni valamit, egy könyvet, valamit, ráteszem ezt a papírt, hátha tudnék írni bár két-három sort?